

Ezekielin merkki

***Avainjae: ”Ezekiel on teille merkki; teidän on tehtävä kaikki, mitä hän on tehnyt, ja kun tämä tapahtuu, te tiedätte, että minä olen Herra Jumala.”
Hesekiel 24:24***

***Valitut raamatunjakeet:
Hesekiel 24:15-27***

Ezekielin merkki on tuskallisen syvälinen. Hänen vaimonsa, jota Herra kuvaili ”silmiesi haluksi”, kuolisi äkillisesti – ”yhdellä iskulla”. Menetyksen ja surun tunteita pahentaen Herra käski Ezekielia olemaan ilmaisematta suruaan julkisesti. ”Älä sure, älä itke, äläkä vuodata kyynelitä. Huokaile hiljaa, älä sure kuolleita; sido turbaani päähäsi ja laita sandaalit jalkoihisi; älä peitä huuliasi, äläkä syö ihmisten surun leipää. Niin minä puhuin kansalle aamulla, ja illalla vaimoni kuoli; ja seuraavana aamuna tein niin kuin minulle oli käsketty.” Hesekiel 24:16-18

Mikä saattoi auttaa Hesekielia kantamaan tämän raskaan käskyn? Uskomme, että hänen elinikäinen omistautumisensa Jumalalle, jota leimasi kuuliaisuus

ja palveleminen, oli kehittänyt syvälle juurtuneen uskon; uskon, jota Job ilmaisi sanoilla: "Vaikka hän minut surmaisi, minä silti luottaisin häneen." Job 13:15

Tunnustamme, että jumalallinen viisaus oli toiminnassa, kun Jumala muutti Hesekielin henkilökohtaisen tragedian Israelin kansalliseksi opetuksesi. Miten nämä kaksi tapahtumaa liittyivät toisiinsa? Niillä oli yksi yhteinen asia, joka tunnistettiin "silmiesi haluksi". Hesekielille se oli hänen vaimonsa. Israelille se oli Salomon temppeli, heidän kansallisen politiikkansa symboli.

Israelilaiset olivat ilmeisesti uteliaita profeetan käyttäytymisestä. Oli outoa, että hän ei surrut vaimoan, ja he tiesivät, että Hesekielin teoilla oli usein jumalallinen tarkoitus ja merkitys. He kysyivät siitä. Ihmiset sanoivat hänelle: "Etkö aio kertoa meille, mitä nämä asiat merkitsevät meille, kun käyttäydyt näin?" Hesekiel 24:19

Ezekiel vastasi heille: "Minulle tuli viesti Herralta, ja minua käskettiin välittämään tämä viesti Israelin kansalle. Näin sanoo Herra, Herra: Minä saastutan temppelini, teidän turvallisuutenne ja ylpeytenne lähteen, paikan, josta sydämenne iloitsee. Poikanne ja tyttärenne, jotka jätitte Juud an, surmataan miekalla. Sitten teette niin kuin Ezekiel on tehnyt.

Ette surra julkisesti tai lohduta itseänne syömällä ystävien tuomia ruokia. Päänne pysyvät peitettyinä, ettekä riisu sandaalejanne. Ette surra tai itke, vaan kuihdutte syntienne tähden. Valitatte keskenänne kaikesta pahasta, mitä olette tehneet.” jakeet 20–23

Temppeli tuhottaisiin, kansallinen hallinto hajottaisi ja Israelin kansa vietäisiin vankeuteen tai tapettaisiin. Siten Hesekiel oli ”merkki”, kuten avainjakeessamme todetaan. Onnettomuus tapahtui, eikä mikään suru voinut sitä estää. Israel vietiin vankeuteen Babyloniaan. Israelin kansan kollektiivinen omatunto oli surun murtama, mikä tuotti kauniin runon, joka löytyy Psalmin 137. ”Babylonin virtojen rannalla istuimme ja itkimme, kun ajattelimme Jerusalemiä. Panimme harppumme pois ja ripustimme ne poppeliin oksille. Sillä vangitsijamme vaativat meiltä laulua. Vainoojamme vaativat iloista ylistyslaulua: ’Laulakaa meille yksi Jerusalemin lauluista! Mutta kuinka voimme laulaa Herran lauluja pakanamaassa? Jos unohdan sinut, Jerusalem, niin oikea käteni unohkoon harpun soittamisen. Kieleni tarttukoon suulakeni, jos en muista sinua, jos en tee Jerusalemista suurinta iloani .” (Psalmit 137:1-6). Ezequielin merkki herättää syvää surua.